

[Schmidt.]

gælde to Aar, og dermed bekender man sig til den Optimisme, som altid har hersket; naar disse to Aar er omme, saa kan omsider Tilstanden være bedre og Landsdelen klare sig selv. Der ligger i dette Forslag en vis Stædighed, man vægrer sig ved at erkende, at der maa gøre noget særligt for Nordslesvig, før det kan komme til at arbejde under de samme Vilkaar som det øvrige Land. Det er for mig temmelig ubegribeligt, hvorledes man kan fastholde den Optimisme at tro, at Tiderne bliver lettere, end de er i Øjeblikket; de bliver snarere vanskeligere. Jeg forstaar heller ikke, hvorfor man er saa uvillig til at erkende, at der maa gøres noget for Nordslesvig, før det kan arbejde under de samme Kaar som det øvrige Land.

Hvis jeg altsaa skulde vælge mellem disse to Forslag, vilde jeg vælge det konservative — eller hvis jeg skulde vælge mellem de tre, jeg maa atter sige, at jeg ved ikke nøjagtigt Besked om det ærede Medlem Hr. Holsteins Ændringsforslag, fordi jeg ikke har haft Tid til nærmere at gaa ind paa det. Hvis jeg altsaa skulde vælge, vilde jeg vælge det konservative. Men for det første vilde jeg ikke derved faa Lejlighed til virkelig at udrette noget, og desuden mener jeg, at Forholdene ubetinget vil føre til, at man forener de forskellige Synspunkter i de to Forslag, der i Grunden ikke strider mod hinanden, og at der skulde tages Hensyn til dem begge. Jeg mener, at Udviklingen vil gaa den Vej, og jeg haaber, at det ikke vil vare længe, inden man med saadan et forenet Forslag virkelig skaber Hjælp, og derfor afholder jeg mig fra at stemme denne Gang. Jeg haaber, jeg senere kan stemme for noget, der betyder mere end disse Forslag.

Finansministeren (H. P. Hansen):

Jeg kan tiltræde de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag, som, hvad der er fremhævet af Ordførerne for de tre Partier, udvider Statens Bidrag i Forhold til det af mig forelagte Lovforslag. Det gælder de i § 1 nævnte Laan, som Staten har ydet, hvor der kan ydes en Rentegodtgørelse, for den Del af Gælden, der ligger under de 85 pCt. af Panteværdien. Mine Betæneligheder har været størst over for Ændringsforslag Nr. 6 til § 3. I det Forslag, jeg havde fremsat, gik Staten ind paa at yde et Rentetilskud til Laan, der var ydet gennem Banker og Sparekasser. Det er her udvidet til ogsaa at omfatte Andelskasser og endvidere til at omfatte Laan, ydet af private Personer. Desuden har man sat Rentetilskuddet op

fra 2 til 3 pCt. Navnlig den Omstændighed, at man har udvidet Bestemmelsen til at omfatte Laan, der er ydet af private, har jeg været meget betænkelig ved, idet det, som jeg har nævnt tidligere, vil medføre, at Krav andre Steder fra kan blive fremsat med større Styrke end ellers. Men saaledes som Forholdene ligger, har jeg ment det rimeligt at gaa med dertil, og jeg kan derfor anbefale at stemme for alle de af Flertallet stillede Ændringsforslag. Der er for mig ikke nogen Anledning til at gaa videre ind paa disse Ændringsforslag, efter at Ordførerne for de tre Partier har omtalt dem.

Derimod kan jeg selvsagt ikke tiltræde det Ændringsforslag, som Det konservative Folkeparti har stillet. Det ærede Medlem Hr. A. Svensson har ment, at man her var inde paa noget af en Sanering for alle, men det ærede Medlem og hans Partifæller har jo selv i Betænkningen erklæret, at Vedtagelsen af deres Ændringsforslag vilde medføre Uret for nogle og uretmæssige Fordele for andre. Det kan naturligvis siges om næsten ethvert Forslag af denne Art, saa det skal ikke være nogen særlig Kritik, at jeg nu nævner det, men de Eksempler, som blev nævnt, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, viser, at det alligevel kan medføre saa store Urimeligheder, saa man alene af den Grund maa være betænkelig ved at gaa med til et saadant Forslag. Det forekommer mig ogsaa, at det er urimeligt, naar de ærede Medlemmer i Betænkningen ligesom giver Udtryk for, at der er begaaet stor Uret mod Sønderjyderne, og nu gælder det om, at man gør denne Uret god igen. Jeg vil dog i denne Forbindelse gerne minde om, at det er store, jeg kan godt sige meget store Beløb, der fra Danmark er gaaet ned til Befolkningen i Sønderjylland. Jeg vil ikke sige, det er for meget, der er givet til dem dernede, ingenlunde, men paa den anden Side bør man heller ikke stille det op, som om der i hele denne Periode siden Genforeningen egentlig kun er begaaet Uret mod Sønderjylland, og nu er det; de Konservative kommer og vil gøre denne Uret god igen. Jeg synes, at den Maade, hvorpaa dette Parti her optræder, er noget letkøbt.

Der er ingen Anledning til, naar man ikke vil tiltræde dette Ændringsforslag, her at gennemgaa de enkelte Paragraffer i Detailler. Det kan jo se meget tiltrækkende ud, at man opfører 5 Mill. Kr. til Iværksættelse af Arbejder, at man vil stille et Beløb til Raadighed til de Folk, handlende og Haandværkere, som har lidt ved Akkordlovgivningen, og at man vil yde Godtgørelse for Valutatab — en Sag, som jo engang